

Hồi thứ nhất

Cuồng sinh

Tứ Hải Quán...

Tắm biển với hàng chữ thảo trau chuốt, lúc nào cũng tụ tập đông đảo khách giang hồ. Tứ Hải quán nổi tiếng nhất Trường An. Bất cứ ai đặt chân đến Trường An, nếu có một chút ý tưởng lập nghiệp phát tài, tất không thể không đến "Tứ Hải Quán". Tứ Hải quán không phải là kỹ viện, có các nàng kỹ nữ sắc nước hương trời, cũng chẳng hề có cao lương mỹ vị phục vụ những kẻ sành điệu âm thực, nhưng ở Trường An không một ai không biết đến Tứ Hải quán, bởi nó là một sòng bạc nổi tiếng nhất ở kinh thành.

Để có cái tiếng đó không phải là dễ, Tứ Hải quán được như vậy bởi quán chủ là Đỗ Hạo Thiên. Tất cả những người ngụ tại Trường An thành đoán chắc một điều chỉ có Đỗ Hạo Thiên mới đáng là Quán chủ Tứ Hải, và trong giang hồ cũng duy nhất chỉ có mỗi họ Đỗ mới xứng danh là "Thiên hạ đệ nhất cờ bạc".

Danh tiếng ấy cùng với cơ ngơi của Tứ Hải quán, Đỗ Hạo Thiên đáng là bậc đại gia đệ nhất Trường An, có thể sánh ngang với Kim Lăng vương phủ. Mặc dù có danh tiếng là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, nhưng chưa một người nào thấy Đỗ Hạo Thiên trở tài đồ bác. Bởi một lẽ duy nhất, dù người có tài đồ bác hay đến mấy cũng chỉ sánh ngang với những tên đệ tử hạng hai của họ Đỗ mà thôi. Muốn đấu với Đỗ Hạo Thiên e rằng đó là chuyện trong mơ, vì khi Đỗ Hạo Thiên ra tay, ít nhất cao thủ kia phải qua được cái ải cuối cùng là năm gã đệ tử chân truyền cai quản Tứ Hải, mà đẳng cấp cờ bạc của những người đó cũng thuộc hàng cái thế vô song.

Tứ Hải sừng sững giữa thành Trường An như muốn khiêu khích, và cũng đón tiếp mọi người đến với khát vọng phát tài. Tất nhiên có người được chút kim ngân, nhưng cũng có người chẳng còn gì để mất, đến ngay cả cái mạng nhỏ cũng phải giao cho quán chủ Tứ Hải để y muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, nhưng đại đa số đều gọi lại Tứ Hải quán đôi tay của họ. Con người sống chỉ dựa vào đôi tay, nay gọi hai cánh tay lại "Tứ Hải quán" chẳng khác nào người sống mà chờ chết. Nếu họ tham sống chỉ còn mỗi một con đường đầu nhập vào "Cái bang" để hy vọng kiếm bữa qua ngày.

Cùng với danh tiếng lẫy lừng của Đỗ Hạo Thiên, quán chủ Tứ Hải, đứng hàng thứ hai là Bang chủ Cái Bang Lập Cư. Nhờ Tứ Hải quán mà Cái Bang bỗng chốc trở thành bang phái lớn nhất của Trường An, nên thế lực của Cái Bang cũng chẳng thua ai, ngoại trừ Quán chủ Đỗ Hạo Thiên.

Mặc dù biết rõ đến "Tứ Hải quán" đường phát tài thì mong manh, đường gia nhập Cái Bang thì thênh thang rộng mở, nhưng mọi người vẫn cứ ùn ùn kéo đến, vì ai chẳng mơ được thế Đỗ Hạo Thiên cai quản cơ ngơi đại phú. Ngay cả những người cao trọng nhất, nhưng khi đi ngang qua Tứ Hải quán thấy tấm bảng tiêu đề khắc lưu bút của Đỗ Hạo Thiên:

"Ai đồ bác thắng Đỗ Hạo Thiên sẽ là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, và được thay quyền Đỗ gia cai quản Tứ Hải quán".

Thấy câu biểu ngạo đời đó thì ai cũng mơ đến một ngày nào đó sẽ thay thế họ Đỗ kia là một lẽ, nhưng đã vào cuộc thì mới vỡ lẽ mình chỉ là con thiêu thân lao vào ánh đèn mà thôi. Nhưng đã mơ tất phải thử thời vận may mắn được đấu với Đỗ Hạo Thiên để có cơ may trở thành Thiên Hạ đệ nhất cờ bạc, và con đường tất phải đến là Cái Bang, thêm một tên ăn mày mặt hạng với hai cánh tay tội nghiệp gọi lại Tứ Hải quán.

Tứ Hải quán đã trụ tại Trường An kinh thành suốt ba niên rồi, nhưng chưa một ai được may mắn thi thố với họ Đỗ, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có một hai cao thủ, nhưng cũng chỉ chạm mặt với Ngũ tướng Tứ Hải đã thúc thủ rồi, và chấp nhận cái qui ước tàn nhẫn vô tâm.

Bất ngờ, tiết Đoan ngọ năm nay, đúng vào ngày giỗ vị tể tướng liêm khiết của nước sở Khuất Nguyên, bỗng xuất hiện một nho sinh môi hồng, mắt phượng, phong thái đỉnh đạc. Dung diện và phong thái của y có thể được xếp vào hạng Mỹ nam tử thành Trường An.

Gã Mỹ nam tử đó dù đẹp như tiên đồng chắc cũng chỉ được lời khen chứ chẳng ai quan tâm đến làm gì, nhưng sự xuất hiện của nho sinh kia khiến Trường An xáo động hẳn lên, bởi trên tay y lúc nào cũng có tám vải trắng ghi rõ hàng chữ "Thiên hạ đệ nhất đồ bạc".

Chính tám vải trắng với hàng chữ ngạo mạn kia mới khiến mọi người chú tâm vào y, và mọi người chú tâm hơn vào y bởi y đã tuyên thệ trước mấy mươi người, đúng ngày tiết đoan ngọ sẽ thâu tóm "Tứ Hải quán".

Ai cũng nghĩ rằng đó là một trò đùa vui để làm tăng thêm uy thế của Đỗ Hạo Thiên, nhưng không, đúng vào sáng tiết Đoan Ngọ, gã thư sinh đã xuất hiện, thư thái thả bước về phía Tứ Hải quán.

Mọi người dân cư ngụ trong thành Trường An thấy gã đi ngang không thể không đổi mắt nhìn, cùng với tiếng chắc lưỡi tội nghiệp.

Thậm chí có người thở dài:

- Tội nghiệp.... Còn trẻ, khôi ngô tuấn tú như vậy mà sắp sửa cụt tay để đi ăn mày.

Gã nho sinh phớt lờ những lời đó, thản nhiên đi thẳng đến Tứ Hải quán. Sự kiện đó khiến mọi người dân trong kinh thành Trường An bất giác tò mò, muốn đến xem gã sẽ bị hành xử như thế nào, chỉ trong khoảnh khắc đã có trên trăm người đứng sau lưng gã nho sinh, háo hức chờ xem chuyện lạ.

Gã thư sinh gắn chiếc cờ trắng vào vách quán Tứ Hải, rút quạt xòe ra, thư thả như người nhàn du ghé thăm chốn lạ.

Gã đại hán đứng canh cửa nhìn gã nho sinh bằng cặp mắt cá chết, cất tiếng ngạo mạn:

- Thiếu công tử muốn thử vận may ?

Gã thư sinh gật đầu:

- Thiếu gia muốn lấy trọn quán Tứ Hải này.

Gã đại hán gác cửa cười mỉm nói:

- Thiếu công tử có bao nhiêu kim ngân và bao nhiêu cái mạng để thực hiện tham vọng đó ?

- Một nén vàng, và một mạng. Được chứ ?

Dứt lời gã thản nhiên bước lên bậc tam cấp vào trong Tứ Hải quán.

Gã bước vào Tứ Hải quán thản nhiên trước những ánh mắt hau háu chiếu vào gã.

Bằng một động tác rất từ tốn, gã gấp quạt, xá tất cả mọi người :

- Các vị cứ tự nhiên....

Vừa lúc đó có một con bạc đã thua cháy túi, bị hai gã đại hán lực lưỡng lôi phát đến cái góc có che rèm đỏ.

- A.... A.... A.... A Sau tiếng la thất kinh, làm hoảng sợ cả những người đang tìm vận may thì con bạc đó đã bị hai gã đại hán lôi xềnh xệch ra ngoài Tứ Hải quán. Hai tay con bạc chỉ còn hai cục thịt đỏ ối, máu rưới vào hai cái chậu đeo lưng lẳng trước ngực.

Hai gã đại hán kéo con bạc ra khỏi Tứ Hải quán, quẳng xuống bậc tam cấp, chẳng cần biết con bạc kia sống chết ra sao.

Gã đại hán gác cửa khẽ điểm một nụ cười, liếc trộm về phía gã nho sinh.

Không khí trong Tứ Hải quán căng thẳng hẳn lên, nhưng rồi cũng nhanh chóng trôi qua mau, sau lời răn của thị nữ vận xiêm y trắng ngời trên bệ cao:

- Các vị cứ tự nhiên chọn vận may của mình. Chỉ những ai đánh bạc bằng mạng sống của mình mới bị như tên vừa rồi mà thôi.

Những con bạc lại quên bồng đi cảnh tượng thê thảm vừa rồi, tiếp tục lao vào cuộc sát phạt đỏ đen tìm cơ phát tài.

Gã nho sinh cầm quạt phe phẩy, tưởng chừng như bước vào Tứ Hải không phải để tìm vận may phát tài mà chỉ muốn mục kiến cho rõ Tứ Hải quán mà thôi.

Thiếu nữ vận bạch y chớp đôi thu nhãn chiếu vào gã nho sinh đó. Gã đáp lại nàng bằng một nụ cười thật tươi, nụ cười của những trang mỹ nam tử bất nữ nhân không thể nào không nhớ.

Chiếc quạt trên tay y vẫn phe phẩy như muốn xua đi hơi nóng hầm hập từ những con bạc phát ra. Y thả bước đến một quây đồ bác.

Quây đồ bác mà gã nho sinh chọn tọa lạc ngay chính điện nhưng chẳng có con bạc nào đứng thử thời vận. Có lẽ những con bạc muốn tránh quây đồ bác này.

Thấy gã thư sinh bước đến quây mình, gã đại hán thu quây hờ hử như bắt được kho tàng vô giá. Gã hí hửng nói:

- Công tử muốn thử thời vận với tại hạ ?

Gã nho sinh gật đầu:

- Thấy quây của các hạ vắng vẻ quá, tại hạ mới đến thử vận may của mình.

Gã đại hán nhếch mép:

- Quây của tôi vắng vẻ như thế này, bởi tôi đồ vận quá nên chẳng có ai muốn đến thử nữa.

Gã thờ dài nói:

- Vĩ Bảo Phục quả là vô phúc nên mới vận đen như vậy, nhưng hôm nay biết đâu Vĩ mỡ lại gặp vận đen và công tử phát tài.

Vĩ Bảo Phục ngấm gã nho sinh từ đầu đến chân rồi nói:

- Công tử phải là bậc thế gia vọng tộc mới có phong thái như thế này. Hôm nay Đỗ quán chủ sẽ không còn trách Vĩ mỡ nữa.

Nho sinh mỉm cười nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Tại hạ sợ Vĩ các hạ đây sẽ bị Đỗ quán chủ đuổi ra khỏi Tứ Hải quán này mất.

Vĩ Bảo Phục ngửa mặt cười khanh khách:

- Nếu công tử đổ bác thắng Vĩ Bảo Phục thì chỉ có Ngũ tướng mới đủ bản lĩnh đối mặt công tử mà thôi.

- Vậy sao ? Vĩ các hạ khảng khái như vậy, tại hạ cũng không dấu các hạ làm gì. Tại hạ vốn là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, nghe tiếng Tứ Hải quán từ lâu, hôm nay nhả hứng muốn đến thâm tóm Tứ Hải quán đó.

Vĩ Bảo Phục tròn mắt nhìn gã nho sinh:

- Lần đầu tiên Vĩ mỡ mới nghe một lời nói khách khí, trưởng thượng như vậy. Qui lệ ở đây, công tử chắc đã biết ?

- Tôi đã thấy rồi. Chúng ta bắt đầu vào cuộc chứ ?

Quầy đổ bác sát bên nghe gã nho sinh nói, bất giác mấy con bạc đều quay lại nhìn gã.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh:

- Công tử đặt bao nhiêu ?

- Ván đầu tiên à ? Tại hạ đặt một nén vàng.

Vĩ Bảo Phục cười ruồi:

- Các hạ chỉ đánh một nén vàng thì có đánh đến răng long tóc bạc cũng không thể thâm tóm được Tứ Hải quán.

Vĩ Bảo Phục vừa dứt lời thì những con bạc đứng gần đó bật ra tràng cười khanh khách.

Có con bạc nói:

- Chỉ một nén vàng mà đòi thâm tóm Tứ Hải quán của Đỗ quán chủ, còn dám tự nhận là Thiên hạ đệ nhất đổ bác nữa.... Chắc hôm nay có thêm nhân mạng đầu nhập Cái Bang quá.

Gã nho sinh phớt lờ câu nói của con bạc đó. Y nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Thỉnh các hạ đổ trước ! Vĩ Bảo Phục gật đầu:

- Thỉnh ! Gã hốt hai con xúc xắc, lắc lắc trên tay, tùm tùm cười nhìn gã nho sinh:

- Vĩ Bảo Phục đổ xúc xắc có thể nói chỉ đứng sau Ngũ tướng và Đỗ quán chủ mà thôi.

- Tại hạ đang chờ thấy tài nghệ của Vĩ các hạ.

Vĩ Bảo Phục gật đầu, lắc lắc bàn tay rồi đổ hai con xúc xắc xuống chiếc chén sành.

Hai con xúc xắc quay tròn, một lúc mới chịu nằm yên.

Vĩ Bảo Phục cười ruồi nói:

- Hôm nay tại hạ vận đen rồi.... Chỉ đổ được có ba điểm mà thôi. Tối lượt công tử.

Nho sinh mỉm cười cầm hai con xúc xắc, lắc đều rồi đổ xuống chiếc chén sành. Gã đổ được ba điểm như Vĩ Bảo Phục.

Gã nho sinh lắc đầu:

- Tôi và Vĩ các hạ cùng vận mạng như nhau.

Vĩ Bảo Phục cười khành khách:

- Vậy chúng ta thử đánh lớn xem ai là người có vận đỏ.

Gã nho sinh gật đầu:

- Tại hạ đặt cược mười ngàn nén vàng. Nếu không có số kim ngân đó xin gửi lại đôi tay này.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh:

- Tại hạ tiếc cho công tử quá.... Đôi tay của công tử chỉ đáng mười lượng mà thôi.

- Ít vậy sao ?.... Tứ Hải quán keo kiệt quá đấy. Được rồi, tại hạ đặt thêm hộp Dạ minh châu này vậy.

Gã nho sinh vừa nói vừa lấy một chiếc tráp vàng trong ống tay áo đặt lên bàn.

- Vĩ các hạ kiểm qua coi đó đủ không ?

Vĩ Bảo Phục mở nắp tráp. Những viên Dạ minh châu óng ánh dưới mắt, khiến cho nhãn lực của Vĩ Bảo Phục muốn tối sầm lại.

Vĩ Bảo Phục đẩy nắp hộp dạ minh châu:

- Số ngọc quý này đáng giá mười vạn lượng rồi.

- Vĩ các hạ phỏng chừng chừng bao nhiêu ?

- Mười ngàn lượng vàng Gã nho sinh gật đầu:

- Cũng được.... Tại hạ đánh thêm mười vạn nữa, trị giá bằng đôi tay của mình.

Bây giờ thì không còn ai có thể chú tâm vào cuộc đổ đen nữa, mà đều quay mặt nhìn gã nho sinh. Dưới ánh mắt của mấy con bạc, gã nho sinh kia đúng là một gã điên không sao tưởng tượng được. Gã dám đem một số ngọc trị giá mười ngàn lượng vàng ra đánh cuộc đổ đen lại còn muốn thí thêm đôi tay chỉ với giá mười vạn.

Những con bạc đang tìm vận may, bất giác đều tập trung vào gã nho sinh gàn bướng.

Vĩ Bảo Phục giờ không còn vẻ cao ngạo nữa, mà đã chuyển qua trạng thái cẩn trọng vô cùng.

Y thở hắt ra nói:

- Chúng ta đổ bác như thế nào ?

Thư sinh nhìn Vĩ Bảo Phục:

- Các hạ muốn đổ như thế nào ?

Bác Phục cười mỉm nói:

- Ở Tứ Hải quán, đối với những người đánh lớn như công tử thì được quyền chọn phương pháp ăn thua.

- Tại hạ không khách sáo. Vậy ai đổ nhỏ điểm nhất người đó thắng.

- A.... Đó chính là sở trường của Vĩ mỗ. Vĩ mỗ chưa vào cuộc đã được công tử tặng cho thế thượng phong rồi.

Y chồm tới trước:

- Công tử thua chắc rồi.... Hay công tử rút lại mười lạng thế đôi ngọc thủ đi.

Gã nho sinh lắc đầu:

- Tại hạ có cố tật, nói ra không bao giờ rút lời lại.

- Vĩ mỗ tiếc cho hai cánh tay của công tử thôi

- Không sao.... Đa tạ Vĩ các hạ đã lo lắng. Chúng ta bắt đầu chứ?

Vĩ Bảo Phục cười mỉm:

- Thỉnh công tử ! Gã nho sinh cười mỉm:

- Vĩ các hạ cứ tự nhiên đổ trước đi. Nếu tại hạ cảm thấy thua thì chẳng cần đổ làm gì nữa mà mọi người chê cười.

- Khí phách.... Vĩ mỗ xin công tử chỉ giáo.

Vĩ Bảo Phục cầm hai con xúc xắc lắc đều trên tay rồi nghiêm mặt thả xuống chén.

Y vừa thả xúc xắc thì hai cánh mũi phả ra một luồng chân hỏa nóng hực, chứng tỏ y đã dụng đến nội công để đổ bác.

Hai con xúc xắc quay tròn trong chiếc chén sành. Tất cả những con bạc đều bỏ cuộc chơi, tập trung nhìn vào chiếc chén sành. Có con bạc phi thân lên trần, đu vào cây xà ngang để mục kiến tận mắt Vĩ Bảo Phục trở tài.

Hai con xúc xắc quay một lúc mới chịu dừng lại. Cả hai con xúc xắc đều lật mặt chữ Nhất.

Vĩ Bảo Phục bật cười khanh khách:

- Công tử đã thua Vĩ mỗ rồi. Hai con xúc xắc này có sáu mặt, tổng số điểm là mười hai, điểm nhỏ nhất là hai chữ nhất. Vĩ Bảo Phục lại đổ ra hai chữ nhất. Xem ra công tử đâu còn cửa nào thắng được Vĩ mỗ.

Gã nho sinh cười mỉm:

- Vận đỏ mau đến với Vĩ các hạ quá!

- Công tử chịu thua chứ ?

Vĩ Bảo Phục hướng mắt nhìn về phía thiếu nữ vận bạch y. Y thở dài:

- Tại hạ tiếc cho đôi ngọc thủ của công tử.

Vĩ Bảo Phục vừa nói vừa lắc đầu, cùng lúc hai gã đại hán cầm đại đầu đao xông sọc đầy dạt mấy con bạc ra hai bên, bước lại đứng kề hai bên gã nho sinh.

Sự xuất hiện của hai gã đại hán cầm đại đầu đao khiến cho những con bạc đang vây quanh đều chú nhãn nhìn gã nho sinh tuấn tú.

Có người thở dài nói:

- Tội nghiệp quá ! Có người lắc đầu buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Tại gã quá tự thị mà thôi. Cụt tay cũng đáng đời.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh:

- Vĩ mỗ không có cách gì giúp được công tử.

Gã nho sinh mỉm cười, cầm quạt chỉ vào chiếc bát sành:

- Trong bát còn những hai điểm vận đỏ của Vĩ các hạ chưa đến lúc tuyệt đỉnh đâu.

Để tại hạ thử qua thời vận của mình coi.

Vĩ Bảo Phục cau mày:

- Còn điểm nào nhỏ nhất nữa mà công tử nghĩ sẽ thắng được tại hạ.

Nho sinh cầm quạt phe phẩy:

- Hai điểm, tất còn một điểm nhỏ hơn, thậm chí chẳng còn điểm nào nữa.

Gã vừa nói vừa cầm hai con xúc xắc, lắc đều cổ tay, miệng lẩm nhẩm nói:

- Vận đỏ hãy đến với thiếu gia.... Hãy đến với thiếu gia nghe.

Hơn mấy chục con bạc đang vây quanh nghe gã nho sinh nói, đồng loạt bật cười bởi nghĩ gã công tử đã phát cuồng nên mới nói nhảm như vậy.

Trong lúc mọi người đang chú nhãn vào đôi tay của gã nho sinh, thì ngoài cửa Tứ Hải quán bước vào một lão già chống trượng, lê bước. Hai chân của lão xem chừng quá yếu nên có vẻ như run rẩy mặc dù đã có cây trượng chống đỡ phần nào.

Lão chớp chớp đôi mắt, lim dim nhìn những con bạc đang vây quanh quây đố bác của Vĩ Bảo Phục, chắc lưỡi nói:

- Tứ Hải hôm nay đích thị có nhiệt náo đây. Lão phu thích cảnh nhiệt náo lắm.

Thích lắm.

Lão vừa nói vừa chống trượng, và không biết bằng thuật pháp gì mà chỉ loáng một cái đã len qua những khe hở giữa mấy con bạc, chiếm chỗ thuận lợi nhất có thể nhìn rõ những con xúc xắc mà gã nho sinh sắp đổ vào chén sành.